

YILDIZLI SEVGİ

Jerry Spinelli

Çeviri
Deniz Hüsrev

©psilon®

1 Ocak

Sevgili Leo,

Başlangıçları çok severim. Eğer takvimlerden sorumlu kişi ben olsaydım, her gün 1 Ocak olurdu.

Yeni yılın ilk gününü kutlamak için eski (ve gelecekteki?) erkek arkadaşına mektup yazmaya başlamaktan daha güzel bir yol olabilir mi?

Bugün bir şey buldum. Özel bir şey. Aslında geçen sene buraya taşındığımızdan beri gözlerimin önünde olan bir şey ama ilk kez bugün onu gerçekten gördüm. Açık bir alan. Düz, eski ve boş bir alan. Görünürde, sağ tarafta duran beyaz sıvalı bungalov dışında hiçbir ev yok. Kasabanın bir mil dışında ve evimden bir dakikalık bisiklet yolculuğu ötede. Bir tepenin üzerinde – tepenin üzeri düz ve ters çevrilmiş bir kızartma tavasına benziyor. Eskiden “kendi çileğini kendin topla” arazisi iken artık yalnızca otlar ve taşlar var.

Arazi 113 Yolu'nun diğer tarafında, benim çıkmaz sokağımın olduğu yerde. Bu alanın yanından yüzlerce kez bisikletle geçmişimdir ama her nedense bugün durdum. Baktım. Bisikletimi park edip içine girdim. Kış otları, tıpkı benim saçlarım gibi dağınık ve keçe gibiydi. Donmuş toprak taş gibi sertti. Gökyüzü griydi. Arazinin ortasına doğru gidip öylece kalakaldım.

Nasıl anlatabilirim ki? Yalnız başıma, o tepenin üzerinde, o 'boş' arazinin ortasında (Ha! Şunu bir kenara yaz Leo: Hiçbir şey boş değildir.) sanki kozmosun ortasında x ile işaretlenmiş merkezde duruyormuşum gibi, evrenin

benden yayıldığını hissettim. O zamana kadar günlük meditasyonlarımı kasabanın içinde ve çevresinde farklı yerlerde yapmıştım ama burada hiç yapmamıştım. Bu kez yaptım. Oturdum. Soğuk toprağı neredeyse hissetmedim. Gözlerimi kapattım ve çözüldüm. Buna zihnimi yıkamak diyorum.

Sonra göz kapaklarımın ötesinde altın rengi bir titreşim fark ettim. Gözlerimi açtım. Güneş ışınları bulutların arasından süzülüyordu. Batıdaki ağaçların üzerinde batıyordu güneş. Gözlerimi tekrar kapatıp altın rengi ışıkların beni yıkamasına izin verdim.

Ayağa kalktığımda gece olmak üzereydi. Bisikletime yöneldiğimde artık büyülu bir yer bulmuş olduğumu biliyordum.

3 Ocak

Ah Leo, çok kederliyim. Ağlıyorum. Küçükken çok ağlardım. Mesela bir böceğin üzerine bassam ağlardım. İşin komik tarafı, başka her şey için o kadar çok ağlardım ki, kendim için hiç ağlamadım. Şimdi ise kendim için ağlıyorum.

Senin için.

Bizim için.

Ve şimdi gözyaşlarımın arasından gülümsüyorum. Seni ilk gördüğüm anı hatırlıyor musun? Kantinde? Masana doğru yürüyordum. Gözlerin –beni neredeyse durduran onlardı. Ürkümüş gibi bakıyorlardı. Sanırım yalnızca beni –uzun elbiseli, ay çiçeğı desenli sırt çantamdan sarkan dört telli gitarımla- görmekten değildi, başka bir şey daha vardı. Dehşet. Ne olacağını biliyordun. Benim bi-

risine şarkı söyleyeceğimi biliyordun ve bu kişi olmaktan korkuyordun. Hemen uzaklara baktın ve ben de yanından geçip Alan Ferko'yu buldum. Ona 'İyi ki doğdun' şarkısını söyledim. Ama Leo, gözlerini sürekli üzerimde hissettim. Ah evet. Her saniye. Alan Ferko'ya şarkı söylerken şunu düşündüm: *Bir gün o dehşet dolu gözlerle bana bakan çocuğa şarkı söyleyeceğim.* Sana hiç şarkı söylemedim Leo, gerçek anlamda yapmadım bunu. En büyük pişmanlığım da bu... Bak gördün mü, yine kederlendim.

10 Ocak

Geçen hafta söylediğim gibi, zihnimi birçok yerde yıkıyorum. Esas fikir – ya da ideal olan- kendimi olduğum yer ve zamandan silmek olduğu için, büyülü tepe- oraya bu ismi verdim- de dahil, herhangi bir yere ya da günün veya gecenin herhangi özel bir anına bağlanmamam gerektiğini düşünüyorum.

Bu yüzden de bu sabah bisikletle meditasyon yapabileceğim yeni bir yer arayışına çıktım. Tarçın cebimdeydi. Mezarlığı geçerken gözlerimi alan bir parlaklık gördüm. Mezar taşlarının birinin önünde sandalyeye oturmuş bir adamdı bu. En azından ben adam olduğunu düşündüm, çünkü soğuktan sarınıp sarmalanmıştı. Parlaklık ise boyuna sarmış olduğu kırmızı ve sarı ekoseli atkıdan geliyordu. Konuşuyor gibi görünüyordu.

Kısa bir süre sonra kendimi tekrar eve yakın Bemus adındaki bir parkta buldum. Bir piknik masasının üzerine tırmanıp meditasyon pozumu aldım. (Bu arada, biraz geri gidersek... Tekrar evde eğitim görmeye başladım. Acaba neden – ne de olsa Mica Lisesi deneyimim bir harikay-

dı! Ha ha. Her neyse, bildiğin gibi devletin eğitimle ilgili öne sürdüğü tüm şartları yerine getirmem gerek – matematik, İngilizce, Ben de bunu yapıyorum. Ama bununla yetinmiyorum. Başka derslerim de var. Resmi olmayanlar. Mesela bayılma prensipleri. Taşların altında yaşam. Yeni başlayanlar için ıslık çalma. Elfler. Biz buna gölge müfredat diyoruz. ((Devlete sakın söyleme – ah, neredeyse sana hangi eyalette yaşadığımı söyleyecektim.)) Benim en sevdiğim gölge konu ‘Hiçliğin Unsurları’. Zihin yıkamasını bu derste yapıyorum. Kendimi tamamen yok ediyorum. Kendimi siliyorum. (((Sana çölde verdiğim dersi hatırlıyor musun?))) Düşünürsen bu aslında pek de hiçlik değil. Yani, doğru bir şekilde yaptığım ve kendimi tamamen sildiğim zaman, aslında hiçliğin tersi oluyorum – Her şey oluyorum. Kendim dışında her şey. Su buharı gibi evrene karışıyorum. Artık Yıldızkız olmuyorum. Ağaç oluyorum. Rüzgâr. Dünya.)

Konuyu dağıttığım için üzgünüm (ve aşırı parantezler için)... Neyse tam oradaydım, piknik masasının üzerinde bağdaş kurmuş, gözlerimi kapatmış otururken ve zihnimi yıkarken (ve bunun için okuldan puan alırken!), bir anda göz kapaklarımın üzerinde bir şey hissettim. *Büyük ihtimalle bir böcek*, diye düşündüm ve hızlıca bu düşünceyi sildim. Göz kapağımın üzerindeki şey bir anda diğer her şeyin bir parçası haline dönüştü. Ama sonra göz kapağımın üzerindeki şey hareket etti. Göz kapaklarımı takip edip burnumdan aşağı indi ve dudaklarımın kenarına geldi.

Sonra bir anda bir ses, huysuz bir kadın sesi “Dootsie!” diye seslendi.

Sonra: “Merhaba. Benim ismim Dootsie. Ben insanoğluyum. Sen ne yapıyorsun?”

Gözlerimi açtım. Küçük bir kız bağdaş kurmuş, önümde oturuyordu. Dertli görünen bir kadın hızla bize yaklaştı ve “Çok üzgünüm. Kızım bazen benden uzaklaşıyor. Gerçekten üzgünüm,” dedi.

“Sorun değil,” dedim. Yeni uyanmış gibi bitkindim. Küçük kıza baktım. Dootsie. “Meditasyon yapıyordum. Bir hiç olmaya çalışıyordum.”

Dootsie kaşlarını çattı. Güneş kıvrıkcık saçlarına solgun gölgeler attı. Uzanıp tekrar bana dokundu. Güldü. “Sen bir hiç değilsin ki.” Dizimi dürttü. “İşte buradasın.”

“Bana göre bir hiçtim,” dedim. “Bunu anlatması zor.”

Tekrar kaşlarını çattı. Sonra bir anda ağzını ve gözlerini kapatıp açtı. “Numaradan yaptın!”

Kafamı salladım. “Onun gibi bir şey.”

Beni inceledi. “Sen sihirbaz mısın?”

“Hayır.”

Bir anda yüzü parladı. “Ben sihirbazım!”

“Gerçekten mi?”

“Öyle değil mi anne?”

“Tam bir Houdini!”

Dootsie masadan aşağı indi. “Kendimi bir anda yok edebilirim. Bak.”

Gözlerini sıkıca kapadı. Benim tam duyamadığım bir şeyler fısıldadı. Hazır ola geçti ve kendi etrafında üç kez döndü. Sonra tekrar fısıldadı. Yavaş hareket eden bir gülümseme yerleşti yuvarlak suratına.

Etrafıma bakındım. “Neredesin?”

Küçük kız kıkırdadı. “Buradayım. Beni duyabilirsin ama göremezsin.”

Ellerimi öne uzatıp onu aramaya koyuldum. “Dootsie? Dootsie? Neredesin?”

Dootsie'nin gözleri büyüdü. Fısıldayarak "Annecim... O beni duymuyor bile!" dedi.

Annesi bana göz kırptı. "Dootsie, bu tatlı ablaya bir şey söyle ki burada olduğunu anlasın."

Bir anda Dootsie'nin gözleri yerinden fırladı, "Fare!" diye çığlık attı ve zıplayarak bana doğru geldi. Tarçın tüm bu konuşmaların ne olduğunu merak etmiş ve kafasını paltomun cebinden dışarı çıkarmış olmalıydı. Ben daha ne olduğunu anlayamadan küçük kızın ellerinde sallanıyordu.

"Aslında o bir fare değil," dedim kızı. "O bir sıçan."

Küçük kız yanağını Tarçın'ın kürküne sürüyordu.

"Burnunu onunkinin üzerine koy," dedim.

Küçük kız da bunu yaptı. Tarçın'ın küçük dili çıktı ve kızın burnunun ucuna bir öpücük kondurdu. Küçük kız cıyıkladı.

Dootsie, Tarçın'ın burnuyla oynarken, annesi elini uzattı. "Ben Laura Pringle."

El sıkıştık. "Yıldızkız Caraway."

Dootsie hayretle bana baktı. "Yıldızkız mı? Senin ismin bu mu?"

"Evet bu."

"Kasabada yeni misiniz?" diye sordu Bayan Pringle.

"Geçen yazdan beri buradayız," dedim. "Tam şurada yaşıyoruz..." – parmağımınla gösterdim. "Rapps Dam Yolu."

"Kahverengi panjurlu ev değil, öyle değil mi?"

"Ta kendisi."

Gülümseyip kafasını salladı. "Erkek kardeşim. Dootsie'nin dayısı Fred ve yengesi Claire. Onlar orada yaşıyorlardı. Dootsie sizin evinizi de bizimki kadar iyi bilir."

Dootsie, Tarçın'ı uzattı ve söylenmeye başladı. "Ann-nn... neee... Onun hem sıçanı hem de çok güzel bir ismi var ve masalarda oturuyor. Ben o olmak istiyorum!"

Tarçın huzursuzlanıyordu. Onu geri aldım. "Hey, ben de tam sen olmak istediğimi düşünüyordum. Yani – 'Dootsie'? Bence bir isim bundan daha müthiş olamaz. Ayrıca sen kendini yok etmeyi biliyorsun. Müthişsin. Her sabah müthiş olmak için ilaç mı içiyorsun?"

Bana çok ciddi bir ifade ile baktı. Kafasını salladı. "Hayır."

"O halde doğal olarak müthişsin, öyle mi?"

Kız kafasını salladı. "Sanırım."

"Bak sana ne diyeceğim," dedim. "Ben hiç müthiş olmadım ve hep öyle olmak istedim. Yer değiştirmeye ne dersin. Sen Yıldızkız olursun, ben de Dootsie."

Ağaçlara bakmaya başladı. Parmaklarıyla alt dudagina bastırdı. "Henüz değil," dedi. "Biraz daha Dootsie olmak istiyorum." Sonra tekrar düşündü. "On yaşına gelene kadar."

"Tamam," dedim, "sen on yaşında olduğunda değişiriz."

"Tamam."

Anlaşıp el sıkıştık. Sonra Bayan Pringle artık beni yalnız bırakma vakti geldiğini söyledi ve onlar gittiler, giderlerken Dootsie "Ben de sıçan istiyorum!" diye söyleniyordu.

15 Ocak

Ben okul gezilerine çıkıyorum. Yani, kim çıkıyor ki? Kim benim normal bir öğrenci olmadığımı söyleyebilir? Aslında bir sürü okul gezisine çıkıyorum. Annem beni ka-

sabada küçük bir yere gönderiyor ve ödevim orada bütün gün takılıp sonra deneyimimle ilgili bir şiir yazmak oluyor. Orada on dakika da kalabilirim, on saat de- şiir yazmam ne kadar sürerse o kadar. Yanımda defterimi götürüp şiiri orada yazıyorum.

Bugün benim için özellikle zordu. İstikamet taş yığınlarıydı. (Annem okul gezimin yerini belirten bir kâğıdı odamın kapısının altından bana gönderiyor.) Annem çimento fabrikasını anlatmamı istemişti. Burası da çökecekmiş gibi görünen, donuk, yeşil bir bina iskeleti, birkaç paslanmış alet ve benim boyumda üç yığın taştan ibaretti. Taş yığınları eskiden çok daha yüksekmiş. İnsanlar bu taşları kendi bahçeleri için, çocuklar da atmak için alıyorlar. İşte şiirim:

OKUL GEZİSİ

Sonsuza kadar taş yığınlarında

Ne kadar zamandır buradayım?
Görünürde saat yok. Lanet olsun...
Taş yığınları ve ben...
Daha ne olsun!

16 Ocak

Kapıya vurma sesiyle uyandım. Saatim 6:15'i gösteriyordu. Sabahlığımı giyip merdivenlerden indim. Babam çoktan işe gitmişti. Annem kapısından fısıltı ile seslendi. "Bu kadar erken kim acaba?"

Kapıyı açtım. Bir süre için tek gördüğüm karşıdaki evdi. Sonra aşağı baktım. Dootsie'yi gördüm. "Tarçın nerede?"

Anneme seslendim, “Gelen sana bahsettiğim küçük kız Dootsie.”

Onu içeri aldım. Paltosunun altında pijamaları vardı. Terlikleri de Mrs. Piggy terlikleriydi.

“Tarçın nerede?”

“Tarçın uyuyor,” dedim. “Senin de yapman gerektiği gibi.”

Annem aşağı inip kızın terliklerine baktı. “Dootsie, annenle baban neredeler?”

“Sen Yıldızkız’ın annesi misin?” diye sordu Dootsie.

“Evet.”

“Sen Yıldız Anne misin?”

İkimiz de güldük.

Kapı zili çaldı. Gelen hiddetli Bayan Pringle’dı. “Çok özür dilerim ama Dootsie kayıp. Acaba-” Sonra benim arkama bakıp: “Dootsie! Tanrı’ya şükür!” diye bağırdı ve kızına sarılıp nefessiz bir şekilde onun dört gündür Tarçın’dan bahsettiğini anlattı. Kızını yatağında bulamayınca ilk aklına gelen yer erkek kardeşi Fred’in eski evi olmuştu.

Dootsie uzanıp annemin elbise kollarını çekiştirdi. “Ben krep istiyorum.”

Beş dakika sonra Bayan Pringle, Dootsie, Tarçın ve ben yemek masasının etrafında oturmuş, krep için malzemeleri karıştıran annemi izliyorduk.

“Gittikçe yaramazlaşıyor,” diye anlatıyordu bize Bayan Pringle.

“Gittikçe yaramazlaşıyorum,” dedi Dootsie. Tarçın’la oynuyordu, onu ayaklarının üzerine çıkartıp dans ettiriyordu.

“Oyun parkından dışarı tırmanmakla başladı,” dedi Bayan Pringle. “Sonra alışveriş merkezlerinde, plajda kaybol-

maya başladı.” Hatırladığı şeyle irkildi. “Şimdi de,” dedi kızına bakıp - onun saçlarını şakayla karıştırıp daha çok sevgi, biraz da bıkkınlıkla gülümsedi- “ön kapının kilidini açmayı öğrenmiş.”

“Kaybolduğunda ağlıyor mu?” diye sordum.

“Asla.”

“O halde kaybolduğunu düşünmüyor.”

“Ona kalsa, hayatı boyunca hiç kaybolmadı. Ve yapamayacağı bir şey yok. Otuz beş yaşında olduğunu sanıyor.”

Dootsie kendi dünyasındaydı. Tarçın’ın ayaklarını masadan kaldırıp onu salladı. “Heyyoo!” Burnunu Tarçın’ın burnuna sürttü. Tarçın onun omzuna tırmanıp burnunu kulağına sokup sonra da kafasına otururken kıkırdadı. Sonra bir anda ciyakladı. “Dur! Ben de bakayım!” Tarçın kucağıma düşerken o fırına koştu. Annem kızartma tavasına yağ döküp ocağa koyacağı sırada onu yakaladı.

Bayan Pringle tavana doğru baktı. “İmdat!”

19 Ocak

Mutluluk vagonum neredeyse boşaldı Leo. Yalnızca beş çakıl taşı kalmış içinde. Mutluluk tarafında yalnızca yüzde yirmi beş kapasite ile çalışıyorum. Sana vagonu gösterdiğimi hatırlıyorsun değil mi? O zaman içinde kaç çakıl taşı vardı? On yedi mi? Sonra içine bir tane daha koymuştum, hatırladın mı? Sana bunu hiç söylemedim ama o gece yatmadan önce, evimin dışındaki kaldırımında ilk kez öpüştükten sonra son iki çakıl taşını da içine koydum. Yirmi. Eksiksiz mutluluk. Hayatımda ilk kez. Bu ben o büyük yazıyı yazıp herkesin görmesi için okula asana kadar böyle devam etti...

YILDIZKIZ LEO'YU SEVİYOR

Benim hatam bu muydu Leo? Fazla mı abarttım? Seni korkuttum mu? Sanki o andan beri vagonumdan çakıl taşlarını çıkarıyormuşum gibi geliyor. Şimdi de beşe indiler ve kendimi çok kötü hissediyorum, nasıl daha iyi hissedeceğimi de bilmiyorum.

Bugün derslerimi astım. Annem de ara sıra derslerimi asacağı mı biliyor. (Aslında adı Ders Asmak olan bir dersimiz bile var, ama puan almıyorum bundan.) Bisikletime binip gezdim. Şimdi düşününce, sanırım batıya doğru gidiyordum. Arizona'ya belki? Yolda bir yerde bir ses duydum. Yukarı baktım. Gri gökyüzünde bir Kanada kazı uçuyordu. Öterek. Tek başına bir kaz hiç görmemiştim. Genelde V şeklindeki takımlar halinde ya da en azından ikili olarak uçarlar. Arkada mı kalmıştı acaba? “Hey, beni bekleyin!” diye seslenerek diğerlerine yetişmeye mi çalışıyordu? Kız arkadaşını kaybetmiş ona mı sesleniyordu? Kız arkadaşı ölmüş müydü? Yoksa Arizona'ya başka bir kazla olmak için mi gitmişti? Gökyüzünde öten bir kaz sesi. Hayatımda duyduğum en yalnız sestti.

Sonra mezarlıktaki sarılıp sarmalanmış adamı düşündüm. Geri döndüm. Kasabadan bu kadar uzaklaştığımı fark etmemiştim. Mezarlığa doğru gittim. İşte oradaydı, aynı yerde, yeşil ve beyaz kayışlı katlanabilir alüminyum bir sandalyede oturuyordu. Çenesi göğsündeydi. Uyukluyordu. Yüzünün çoğu kırmızı ve sarı ekoseli atkısının arkasında kalmıştı. Sandalyenin altındaki çimenin üzerin-